

הרבי הוציא את בני מחדר המתים

הרופא אמר להתכוון להלוויה. הצוות הרפואי לא נתן לו שום סיכוי לחיות, ובערך בשעה ארבע וחצי לפנות בוקר הוא הועבר לחדר שבו נמצאים אלה שהולכים למנוחת-עולמים – חדר-המתים! אבל לרבי היה זמן... הוא ביקש שאתקשר אליו בעוד שעה...

מאת הרב ישראל אלפנבין

חמי וחמותי לנסיעה במכוניתם עם בני יעקב שמואל שי, שהיה אז בגיל שלוש וחצי, ובדרכם חזרה אירעה תאונת דרכים מחרידה: חמי נהרג במקום, חמותי נקלעה לסכנת מוות ובני היה נתון במצב קריטי. חייו היו בסכנה גדולה.

איכשהו איתרו אותי והודיעו לי שקרתה תאונת דרכים ושבני מאושפז בבית הרפואה באטלנטיק סיטי. עזבתי מיד את הכיתה ומיהרתי בדרכי לבית הרפואה. כשהגעתי ושאלתי היכן בני, אמרו לי שהוא נמצא בחדר מספר 202. כשנכנסתי לחדר, ראיתי אותו כשפיו מעוות ועשרה צינורות מחוברים לגופו. הצוות הרפואי סיפר לי שגיא עבר זעזוע מוחי, איבד את כוח הראייה, ולמעשה, הוא הפך לצמח!

כעבור זמן קצר גם אשתי הגיעה למקום. אחר כך דיברתי עם הפרופסור היהודי ד"ר שפרינגר ושאלתי אותו מה המצב. בתוך

לאחר שהתברר לו כי אכן זהו האיש, ביקש ממנו שיבוא להתוועדות בישיבת 'תומכי-תמימים' בנתניה ויספר לתלמידי התמימים את הסיפור המלא והמדויק של הימופתי (הרב אורנשטיין שליט"א טרח לידע אותי על קיום ההתוועדות ועל כך תודתי נתונה לו). אגב, לפני שר' גימפל התחיל את הסיפור, חגר עצמו ביגארטלי באמרו: "לפני שמדברים על הרבי, צריכים להתכוון היטב, ומוכן שצריך לדייק היטב בכל פרט שקשור ברבי".

זמן מה אחרי ההתוועדות, הלכתי לביתו של הרה"ח ר' גימפל שי' אורמלנד בנתניה ושמעתי ממנו שוב את הסיפור, בדיוקנות, לפרטי פרטי, והרי הסיפור לפניכם:

זה קרה בחודש אלול תשכ"ג, לפני 36 שנה. התגוררתי אז במיקיסיטי, ליד אטלנטיק סיטי בארה"ב, ועבדתי כמורה. ביום כ"ח אלול יצאו

פגשתי אותו לראשונה לפני כחודש בבית-כנסת חב"ד ברחוב סמילנסקי בנתניה. הוא ישב והתפלל תפילת שחרית של שבת, שהיתה מתובלת בנעימות חב"דיות עתיקות. חזונו החיצונית לא הסגירה את העובדה שהאיש היושב לידי היה מעורב לפני עשרות שנים בסיפור מדהים של 'ימופתי מהרבי'.

רק לאחר התפילה, כשידידי הרה"ג משה אורנשטיין שליט"א, ראש ישיבת תורת"ל בנתניה, חלף ליד האיש וקרא את השם המופיע על גבי שקית הטלית שלו – "גימפל אורמלנד" – הבזיקה במוחו המחשבה כהרף עין: האין זה אותו גביר ממיאמי-ביטש שאומרים שיש לו סיפור של 'ימופתי מהרבי, ושמעתי שהוא מתגורר כמה חודשים בשנה בנתניה?!

ר' גימפל שיי אורמלנד, בהתוועדות י"ט כסלו תשכ"ה אצל הרבי הרבי מבייט עליו כשהוא שותה את הימשקה (י"הרי דיברנו שתשתה את הכוס עד תומה"י)

על הקו. אחרי המתנה של דקות שבעיני דמו לנצח, חזר הרב חודקוב ואמר לי: הרבי ביקש שתתקשר אליו בעוד שעה.

הייתי המום. אמרתי לו בזעם: על מה אתה מדבר? הרי הרופא לא נותן לו יותר משעה, הוא כבר לא יחיה עד אז!

ואז, להפתעתי הרבה, הרב חודקוב התחיל לצעוק עלי: אם הרבי אומר שתטלפן אליו בעוד שעה ואתה לא מאמין שהילד עוד יהיה אז בין החיים – בשביל מה בכלל אתה פונה אל הרבי?! אם הרבי אמר לך לטלפן בעוד שעה, עליך לעשות כדבריו.

לא היתה לי ברירה ונאלצתי להמתין, כשאני מבלה את זמני באמירת תהילים בלב נשבר ובמעקב מתמיד אחר מצבו של בנו. התברר לי שהמצב של הילד החמיר מאוד מאוד. הצוות הרפואי לא נתן לו שום סיכוי להתאושש, ובערך

נשיא בית-הכנסת שבו מסרתי שיעורים ביהדות. ברגע ששמע שהמצב קריטי מאוד, אמר לי: "ר' גימפל, שמע בקולי ונסה מיד ליצור קשר טלפוני עם הרבי מליובאוויטש". אמרתי לו: מה אתה מספר לי סיפורים על רביים? בענוריי למדתי בישיבה ליטאית (ישיבת "תפארת ציון" בבני ברק – ישיבה ליטאית מובהקת), ואין לי עסק עם רביים! אבל הוא כל כך לחץ עלי, ומאחר שבכל מקרה לא היה לי מה להפסיד, הסכמתי לנסות את עצתו. מר געלמאן נתן לי את מספר הטלפון והתקשרתי למזכירות הרבי.

השעה היתה בדיוק ארבע לפנות בוקר. מעברו השני של הטלפון ענה המזכיר הרב חודקוב. סיפרתי לו בקצרה את הסיפור, ובסוף חזרתי על דברי הפרופסור שפרינגר שלפיהם אין שום סיכוי לחיי בני.

הרב חודקוב ביקש ממני להמתין כמה דקות

הדברים סיפרתי לו שאני צריך לארגן את ההלוויה של חמי שאמורה להתקיים מחר בשעה תשע בבוקר. אומר לי הפרופסור: "שמע נא, הרי מחר הוא ערב ראש השנה. אם לעצתי תשמע, השתדל לדחות את ההלוויה של חמיןך בשעתיים-שלוש נוספות, מכיוון שכנראה תצטרך לארגן מחר הלוויה גם לבן שלך. אני לא רואה אותו נשאר בחיים. הוא הולך למות".

הרב חודקוב גוער בי

בשלב זה קלטתי באמת עד כמה המצב חמור, ואז התחילו ההתרוצצויות והחיפושים הנואשים אחר מקור ישועה כלשהו, אחר זיק של תקווה שיהיה אפשר להיאחז בו, אך לשווא. ואז, בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר, הגיע לבית הרפואה יהודי בשם געלמאן, שכיהן בתור

בשעה ארבע וחצי לפנות בוקר הוא הועבר לחדר שבו נמצאים אלה שהולכים למנוחות עולמים – חדר המתים!

”הרבי רוצה לדבר אתך”

אבל עדיין לא רציתי להפסיד את הסיכוי האחרון – פנייה נוספת אל הרבי מליובאוויטש. כשחלפה שעה בדיוק, בשעה חמש לפנות בוקר, טילפנתי שוב למוכירות הרבי. כעת אמר לי הרב חודקוב: ”הרבי רוצה לדבר איתך”.

ואז שמעתי את קולו של הרבי עצמו מעברו השני של הקו. הייתי כה נרגש בשעת מעשה, והדברים שאמר לי אז הרבי נחקקו בזכרוני היטב. אני זוכר אותם כמעט מילה במילה.

המשפט הראשון שאמר לי הרבי היה בעל מסר ברור וחד-משמעי: ”די גזירה איז OVER” [= הגזירה התבטלה], הודיע לי הרבי ברורות.

והרבי המשיך: ”כעת עליך לעשות את שלוש הפעולות הבאות: א) תוסיף לבנד את השם ”בן-ציון” (ב) תיתן 1800 דולר לצדקה, אבל ששום פרוטה מהסכום הזה לא תינתן למוסדות של ליובאוויטש...

– בשלב זה אמרתי לרבי: אבל אין לי סכום כזה! אמר לי הרבי: תחפש הלוואות אצל אנשים שאתה מכיר וכך תשיג את הסכום.

להפתעתי הרבה, הרב חודקוב התחיל לצעוק עלי: אם הרבי אומר שתטלפן אליו בעוד שעה ואתה לא מאמין שהילד עוד יהיה אז בין החיים – בשביל מה בכלל אתה פונה אל הרבי?!

את הדבר השלישי שאמר לי הרבי – לא סיפרתי עד עצם היום הזה לשום אדם בעולם, אפילו לא לבני ישיחי. יש בביתי פתק שלאחר מאה ועשרים, בני יפתח אותו, וכשיקרא בו הוא יידע מה היתה ההוראה.

בהמשך השיחה הטלפונית, הרבי אמר לי שהוא מבקש ממני שאודיע לפרופסור היהודי, ד”ר שפרינגר, שטיפל בבנו – כי הרבי מליובאוויטש רוצה לשוחח איתו ומבקש שייצור איתו קשר טלפוני.

אחר כך שאלתי את הרבי: היית אמור

להתפלל בראש השנה כחון בבית-הכנסת וגם לתקוע בשופר. מה עלי לעשות כעת, כאשר ברגע האחרון מתברר שעלי להימצא עם הילד בבית-הרפואה?

על כך ענה לי הרבי במילים הבאות: ”איר זאלט דאווענען אין שול און אויסבעטן א גוט יאר, און אייער פרוי זאל בלייבן מיטן קינד אין האספיטאל” [= אתה תתפלל בבית-הכנסת ותבקש (תשיג) מהקב”ה שנה טובה, ואשתך תישאר עם הילד בבית הרפואה]. כמו כן, הרבי ביקש ממני שאמסור לאשתי שבהיותה בבית הרפואה תשתדל לשמוע תקיעת שופר, ושתשפיע על עוד אישה שתשמע תקיעת שופר, וכך תהיה לה זכות נוספת.

בכך נסתיימה שיחת הטלפון.

השם הנוסף – ’מופת’

כשלעצמו

מיד ניגשתי למלא אחר הוראות הרבי. קודם כל, הוספנו לילד את השם בן ציון, כך ששמו המלא כיום הוא: בן-ציון יעקב שמואל.

[עצם ההוראה להוסיף את השם בן-ציון היתה ’מופת’ בפני עצמו: בן-ציון הוא שמו של הסבא של אשתי, שהיה למדן גדול וראש השוחטים בדובנוב ונספה בשואה, ה”ד. כשאשתי היתה בהיריון של בני זה, הציעה שנקרא לו, אם זה יהיה בן, על שם הסבא שלה – בן-ציון. הסכמת. ואולם, שבועיים לפני הלידה, טילפנו אלי לברזיל והודיעו לי שאבי נפטר. כשאשתי ילדה, זה היה בן, אבל אמרתי לאשתי שאני מצטער מאוד וכעת אני רוצה שיקראו לו יעקב שמואל, על שם אבי ז”ל.

אשתי קצת כעסה אבל הבינה והסכימה. והנה, כחודשיים לפני תאונת הדרכים, בבוקר אחד מספרת לי אשתי שבילילה היא חלמה שהסבא שלה, בן ציון, הגיע אליה כשמקל בידו, נתן לה מכה ואמר לה: ”קור לי ואני כועס שלא הקמת לי בית!” אחר כך בא אליה בחלום האבא שלי ואמר לה בשמחה: ”תודה רבה שבנית לי בית”.

אחרי חודשיים קרתה התאונה... כך שמצד אחד, כשהרבי ביקש ממני קודם כל להוסיף את השם בן-ציון, זה בכלל לא היה תמוה עבורי. השאלה היקטנה שעדיין נשארה סתומה בעיני עד עצם היום הזה: איך הרבי ידע שזה היה שמו של הסבא של אשתי?...

לגבי נתינת 1800 הדולר לצדקה, ביקשתי מידידי הלוואות ועוד באותו יום, ערב ראש השנה, מילאתי אחר הוראת הרבי ונתתי את מלוא הסכום לצדקה (וכן ביצעתי את ההוראה השלישית).

כך שלגבי כל מה שהיה תלוי בי, הוראות הרבי התבצעו. לגבי ד”ר שפרינגר, זה כבר היה קצת יותר קשה. בהתחלה הוא בכלל לא היה מוכן לשמוע. ”מה זאת אומרת?”, טען, ”מה פתאום שאני אתקשר אל איזה ראביני מנייר יורק?... אבל פתאום קיבלתי מטען של אמונה

עצומה בדברי הרבי. התחננתי לפני הפרופסור ואמרתי לו: ”מה איכפת לך לנסות! הרי מדובר רק בשיחת טלפון אחת, ואולי זה יציל את חי בני!”

בסופר-של-דבר, הפרופסור לא היה יכול לעמוד בפני ההפצרות שלי, והסכים לשוחח עם הרבי בטלפון. אחר כך הפרופסור שפרינגר סיפר לי שהרבי נתן לו הוראה מסויימת, מוזרה ומדהימה, לגבי הטיפול בילד: להכניס את הילד לפריזר כדי שראשו יהיה בהקפאה משך זמן מה... והוא עשה כדברי הרבי.

גם אשתי מילאה אחר הוראות הרבי: היא נשארה בראש השנה בבית הרפואה, והלכה לשמיעת תקיעת שופר ואף ”סחבה” איתה נשים יהודיות נוספות שמצאה שם.

”קרה פה משהו בלתי-הגיוני”

ביום השני של ראש השנה, כשהייתי באמצע עריכת התקיעות בבית-הכנסת, הרגשתי לפתע שמישהו אוחז בידי. התפלאתי: מי זה מפריע לי כאן באמצע התקיעות! אבל אז ראיתי שזה היה הגבאי ליפשיץ. הוא לחש באוזני מילים ספורות שהיו יקרות לי מפי: ”אני מוכרח להפסיק אותך באמצע התקיעות. דע לך שקיבלתי כעת ידיעה מבית-הרפואה שמצבו של בנך הוטב, והוא הועבר מחדר המתים לחדר טיפול נמרץ!”

את תפילת מוסף התפללתי מתוך בכיית נוראות. נשארתי בבית הכנסת כל היום ומיד אחרי תפילת מעריב של מוצאי החג ועריכת הבדלה, מיהרתי לנסוע לבית הרפואה באטלנטיק-סיטי. כשהגעתי למקום, שמחתי לראות שברוך השם, הילד נשאר בחיים אבל הוא עדיין מוגדר צמח.

ניסיתי לברר אצל אנשי הצוות הרפואי מה ההתפתחויות האחרונות, אבל כל הרופאים אמרו שאין להם מה לומר לי: קרה פה משהו בלתי הגיוני לחלוטין!

המצב הזה נמשך עוד חמישה חודשים. הילד היה מאושפז בבית-הרפואה באטלנטיק-סיטי, עד שהודיעו לי שהם לא רוצים להשאיר אותו עוד אצלם. ואז העברנו את הילד למקום מיוחד שבו מתעסקים בשיקום של ”צמחים”.

”אדמו”ר הזקן נמצא כאן!”

עברו תשעה חודשים נוספים. יום אחד הגיע הרה”ח הרב יוסף ויינברג לאטלנטיק-סיטי. הוא הגיע כדי לעסוק בעניין בניית מקווה טהרה בעיר והתארח בבית. מיד עם בואו לביתי, הוא אמר לי: ”אינני מבין אותך. הרבי הראה לך ’מופת’ נפלא כזה – אמנם בנך הוא עדיין ’צמח’, אבל ברוך השם הוא חי – איך זה שאתה עדיין לא נסעת לרבי?!” ורי יוסל המשיך: ”חג הגאולה י”ט כסלו מתקרב, ואני מציע לך לנסוע אל הרבי לייט כסלו. הרבי רוצה לראות אותך”.

הסכמתי ואכן נסעתי לרבי לייט כסלו.

(בברזיל קראו לו גיי) פתח את עיניו ואמר:
"ס - ו - ד - ה"...

אשתי שתחי התעלפה במקום ונוקקה לטיפול רפואי, אבל אני זכרתי היטב מה הרבי ביקש - שנודעו לו מיד כשהיו בשורות טובות.

ואז שמעתי את קולו של הרבי עצמו מעברו השני של הקו. הייתי כה נרגש בשעת מעשה, והדברים שאמר לי אז הרבי נחקקו בזיכרוני היטב. אני זוכר אותם כמעט מילה במילה

מיד רצתי וטילפנתי למוזכרות. על הקו היה המזכיר ר' לייבל גרונר. הוא אמר לי שאחכה על הקו כי הוא נכנס מיד להודיע על כך לרבי. כנראה הרבי רצה לשמוע ממני פרטים מדוייקים על מה שקרה, שכן הרבי עלה על הקו ושוחח אתי בעצמו. סיפרתי לרבי בדיוק את כל הפרטים, ואז הרבי איחל לי: "איר זאלט מיר זאגן גוטע בשורות אז ער זאגט טאטע, מאמע. ער זאל אנהייבן ריידן" [=שתשמע לי בשורות טובות, שהוא אומר 'אבא', 'אימא'. שהוא יתחיל לדבר].

ואכן, כדברי הרבי - כך היה. לאט לאט הילד התחיל לדבר. כל יום הוא אמר עוד מילים חדשות, ושמונו על השיפור שחל במצבו. אבל למרות השיפור בתחום הדיבור, הרי שבתחום ההליכה לא חל בינתיים שום שינוי לטובה. הילד לא היה יכול ללכת בשום אופן ולא הועילו כל הנסיונות הרפואיים. לקחו אותו לכל מיני טיפולים של פיזיותרפיה, אבל שום דבר לא עזר. לבסוף החליטו להשלים עם המציאות. הכניסו את הרגליים שלו בתוך שני ברזלים כאלה.

אנו מצדינו, ההורים, גם כן השלמנו עם המצב. שמחנו על כך שברוך השם הוא כבר מדבר קצת, הפה שלו הולך ומתיישר והוא אפילו מתחיל להכיר אנשים סביבו...

הרבי ביקש ממני לצאת

מהחדר

אבל מתברר שעדיין נכוננו לנו הפתעות נוספות. יום אחד טילפן אלי הרב גרונר מ-770 ואמר לי שהרבי רוצה לראות את הילד. אמרתי

"בעל הנס". הבן הרה"ח ר' בן-ציון יעקב-שמואל אורמלנד

להודיע לי..."

אחרי שגמרתי לשתות את הכוס השלישית, הרגשתי בחילה נוראה והראיתי לר' הירשל חיטריק שאני צריך להקיא. הוא אמר לי: "אל תדאג, לא נורא אם מקיאים קצת בהתוועדות..." הוא סימן לי שאשכב על הריצפה, מתחת לבימת ההתוועדות. נשכבתי על הריצפה והקאתי. אחר כך נרדמתי כנראה. מאוחר יותר סיפר לי הרב ר' יואל כהן: "הרבי שאל היכן אתה ואמרו לו שאתה שוכב שם על הריצפה". הגיב הרבי: "תבוא עליו ברכה..."

"ס - ו - ד - ה"...

אחרי כמה שעות התעוררתי ועדיין הרגשתי לא טוב. לקחו אותי לביתו של הרה"ח ר' יהושע שי קארף. שם התרעננתי וחזרתי לעצמי, ואז התכוונתי לחזור הביתה, או ליתר דיוק - למרכז השיקום שבו שוהה בנו... כשנכנסתי למקום - זה היה ביום כ' כסלו תשכ"ה - פגשתי את אשתי והיא שאלה אותי: נו, איך היה אצל הרבי? סיפרתי לה את כל מה שהיה.

כשסיימתי לספר לה את כל מה שאירע בהתוועדות י"ט כסלו אצל הרבי, השעה היתה ארבע אחר הצהריים. באותו רגע נכנסת לחדר אחות כושית חדשה שאף פעם לא היתה אצל בנו. היא הביאה סודה וחלב והציעה שתייה לכל הילדים שהיו בחדר. כשהגיע תורו של בנו, היא פנתה אליו ושאלה: "גיי, ווט ווד יו לייק טו דרינק - מילק אור סודה?" [גיי, מה אתה מעדיף לשתות - חלב או סודה?] - היא פשוט לא ידעה שהוא "צמח", שלא רואה ולא מדבר בכלל.

ואז, לאחר תשעה חודשים, בנו יעקב

כשהגעתי לקראון-הייטס, פגשתי את ר' הירשל שי חיטריק, שאותו הכרתי עוד מהתקופה שהייתי בברזיל, והלכנו ביחד להתוועדות של הרבי שהתקיימה בבית-המדרש הגדול של 770. אינני יודע איך זה קרה, אבל פתאום מצאתי את עצמי עומד על בימת ההתוועדות של הרבי, ממש ליד מקומו של הרבי. כנראה ר' הירשל סידר עבורי את העניין. הרבי נכנס והתיישב במקומו הקבוע, הרב מענטליק ז"ל עמד קרוב מאוד אל הרבי ואני עמדתי ליד הרב מענטליק.

בין השיחות, כשכל הנוכחים אמרו לרבי 'לחיים', עשיתי גם אני כמו כולם. לקחתי כוסית קטנה וחיכיתי שהרבי יסתכל עלי ויגיד לי 'לחיים'. כשהרבי הסתכל עלי, אמרתי לו 'לחיים'. ואז הרבי חיך אלי והראה לי באצבעותיו סימן שמשמעו - כוס גדולה. מיד הושיט לי הרב מאיר הארליג כוס גדולה. הרבי מזוג קצת יין מהגביע שלו לתוך בקבוק הוודקה שעמד על השולחן ואחר כך מזוג מבקבוק הוודקה לכוס שבידי. הכוס כמעט התמלאה, אבל הרבי המשיך למזוג. לאחר שהכוס התמלאה על גדותיה, הימשקה' התחיל להישפך החוצה. אמרתי לרבי: "רבי, זה נשפך! הימשקה' נשפך על הקפוטה שלכם!" אמר לי הרבי בחיוך רחב: "סיוועט זיך שוין גיסן ביי איך..." [= עוד יישפך אצלכם...]

אמרתי 'לחיים' ושתיתי קצת מהימשקה' שהיה בכוס. אבל הרבי אמר לי: "מיר האבן גערעדט מיזאל אויסטרינקן אינגאנצן" [=הרי סיכמנו שישתו את הכל]. עשיתי כדברי הרבי ושתיתי את הכוס עד תומה.

אבל מסתבר שהעניין עדיין לא הסתיים. אחרי כמה דקות הרבי פנה אלי מעצמו ושוב הראה לי סימן של כוס גדולה. הושטתי מיד את הכוס ושוב מזוג לי הרבי כוס מלאה וודקה (היתה זו הפעם הראשונה בחיי ששתיתי בבת אחת כל כך הרבה וודקה). גם הפעם הרבי אמר לי 'לחיים' ודאג לוודא שאשתה את הכוס עד תומה.

עברה כמחצית השעה, ואחרי השיחה הבאה הרבי פנה אלי שוב ומזוג לי כוס מלאה. זו היתה הכוס השלישית, אבל ראיתי שהרבי רוצה שאשתה גם את הכוס הזאת עד הסוף.

ואז, כשהייתי באמצע שתיית הכוס השלישית, הרבי פנה אלי בנוכחות כל הקהל ואמר לי בקול רם: "דער אלטער רבי איז דא, דער רבי דער שווער איז דא. איר קענט יעצט פועלן אלעס פארן זון! וואס שווייגט איר?!" [=אדמו"ר הזקן נמצא כאן, כ"ק מו"ח אדמו"ר נמצא כן. הרי אתם יכולים כעת לפעול הכל עבור בנכם, מדוע אתם שותקים?]

לא חיכיתי אפילו שנייה אחת ואמרתי מיד בקול: "בני יעקב שמואל בן ציון הוא 'צמח' והריני מבקש ברכה עבורו שהוא יתרפא ויחלים לגמרי". כשסיימתי את דברי, הרבי אמר לי: "יתסיים לשתות את הכוס, ואל תשכח להודיע לי כשהיו לך בשורות טובות", והוסיף: "החסידים נוהגים להודיע לי רק כשיש להם צרות. אבל כשקורה דבר טוב, הם שוכחים

ההתעניינות בשידוך ואחר כך נתן ברכה על השידוך. ב"ה בני התחתן וכיום הוא גר בקריית חבי"ד בצפת. יש לו שמונה ילדים כן ירבו, וכולם לומדים במוסדות חבי"ד בארץ ובעולם.

"אתה צריך לתת חמשת-אלפים דולר"

ובחזרה לאטלנטיק-סיטי. באחת מנסיעותיי אל הרבי, נכנסתי לייחידות שבמהלכה הרבי הורה לי לעזוב את אטלנטיק-סיטי, לעבור לגור במיאמי ולבנות שם בית אבות. הרבי גם נתן לי בהתוועדות בקבוק וודקה קטן ואמר לי: "כשתבוא למיאמי, תמצא את השליח שלי שם ותיתן לו את זה". הרבי לא אמר לי מיהו השליח. כשהגעתי למיאמי, חיפשתי את השליח של הרבי בעיר ומצאתי את הרה"ח הרב אברהם ש"י קארץ.

מסרתי לו את בקבוק הימשקה שהרבי שלח לו, וכשישבנו והתוועדנו ביחד, סיפרתי לו את הסיפור של הימופתי שאירע עם בני, ובכלל על הקירובים המיוחדים שאני זוכה לקבל מהרבי.

[ואם כבר מדברים על ר' אברהם קארץ: פעם הייתי אצל הרבי בייחידות ו"התלוננתי" לפניו על כך שר' אברהם פועל בלי היגיון – הוא מישכן את דירתו הפרטית לצורך קבלת הלוואה עבור הישיבה. אמר לי הרבי: "נו, סידארף דאך זיין איין משוגיענער אין שטעטל" [= הרי צריך להיות משוגע אחד בעיירה...]

ולענייננו: כידוע, בשבת בראשית היה נהוג אצל הרבי שהגבאי היה מוכר את הזכויות על המצוות למשך כל השנה, כמו "נר למאור" ו"יין לקידוש" וכו'. באחת השנים שהייתי שם, עמדתי כמו תמיד ליד הרבי. כל הקונים הקבועים קנו מצוות – חיטריק, גורארי ודרייזין – ואמרתי לעצמי: אולי גם אני אקנה משהו באלף דולר. ואז אמרתי בקול שאני נותן אלף דולר עבור המצוות.

באותו רגע הרבי פנה אלי ואמר: "פון איך וויל איך נישט?" [= ממך – אינני רוצה לקבל!]. כשהרבי אמר לי את זה, פחדתי קצת ושאלתי: למה? אבל הרבי שתק ולא ענה. אח"כ הרבי פונה שוב אלי ואומר: "אתה צריך לתת חמשת-אלפים דולר". לא יכולתי להגייד לרבי את המילה "כן", כי פשוט לא היה לי הסכום הזה.

לידי ישב המשפיע ר' אברהם מאיאר. הוא דחף את מרפקו בצלעי ואמר לי בשקט: "תגייד שאתה נותן". הכרתי אותו כיהודי פיקח, ומיד אמרתי לרבי: "אני נותן". ואז הרבי שאל אותי: "האם אתה נותן בשמחה ובטוב לבב?" עניתי מיד: "כן, אני נותן בשמחה ובטוב לבב". ואז הרבי התרומם קצת מהכסא, פנה אלי ואמר: "אם כך, אני מביטי לך בהבטחה גמורה שבשנה הבאה תוכל להיות כאן ותוכל לתת כפל-כפליים!"

החזקתי אותו על הידיים, ואז הרבי נתן לו סידור קטן ושאל אותו אם הוא כבר למד לקרוא. הילד ענה שלא והרבי שאל: למה לא? הילד ענה שזה בגלל שהוא עבר תאונה. הרבי הוציא ממגירת השולחן סידור קטן בכריכה שחורה ואמר לו: "כשתלמד לקרוא ותתחיל לקרוא קריאת שמע שעל המיטה, אף פעם אל תקרא בעל-פה. תמיד תקרא מתוך הסידור הזה" (הסידור הזה כבר נכרך מחדש כמה פעמים על ידי בני. הוא שומר אותו תמיד בכיס מעילו, בכל מקום שאליו הוא מגיע).

הייחידות הסתיימה, והילד חזר למרכז השיקום. כעבור חודשיים וחצי הרגל השמאלית שלו התחילה לתפקד, וכעבור כמה חודשים גם הרגל הימנית התחילה לתפקד. ברוך השם, הכל הסתדר לטובה.

"ושיחזור לליובאוויטש בזמנו"

בעקבות הימופתי הגלוי הזה התחלתי לנסוע אל הרבי לעתים קרובות. הייתי נוסע חמש פעמים בשנה, ויותר. הרי ראיתי שהרבי ממש "מחיה מתים". הרי הפרופסור הגדול דיבר על עריכת הלוויה בתוך שעות אחדות, ואילו הרבי אמר שהגזירה התבטלה, והנה מה שהרבי אמר – קם והיה. לא הייתי מאחל לעצמי שאצטרך לעבור את הדבר הזה, אבל עובדה היא שלאחר שזה קרה, בזכות זה זכיתי להתקרב לאור החסידות ולאורו של הרבי.

כשבני יעקב שמואל בן-ציון הגיע לגיל מצוות, שלחתי אותו ללמוד בישיבת ליובאוויטש אשר באושען פארקוויי. בשלב מסוים רציתי להעביר אותו לישיבה לא-חבי"דית, ועשיתי זאת רק בהסכמתו המפורשת של הרבי. זה היה כך:

בשמחת תורה תשל"ד הייתי אצל הרבי וחשבתי שבהזדמנות זו אשאל את הרבי בעניין זה. הגבאי התחיל למכור את פסוקי "אתה הראת", ופתאום הוא הודיע שהרבי מכבד אותי ביהקפה עם "ספר תורה של משיח". כשהלכתי ליהקפה, בני עמד ליד הבימה והרבי אמר לו: "גיי מיט'ן טאט'ן" [= לך עם אביך]. הלכנו ליהקפה ורקדנו בשמחה. כחצי שעה נמשכה ההקפה וכל הזמן הסתכלתי על הרבי. גם הרבי הסתכל עלי הרבה.

כשחזרתי עם ספר התורה, ניגשתי אל הרבי ואיחלתי שנוכה לשנה הבאה. אחר כך אמרתי לרבי שאני רוצה להוציא את בני מהישיבה באושען פארקוויי ולשלוח אותו לישיבתו של הרב מרדכי ויינברג במונטריאול. אמר לי הרבי (בנוכחות גיסו הרש"ג): "ער זאל גיין געזונטערהייט. ער זאל ווערן א תלמיד חכם און ער זאל קומען צוריק אין ליובאוויטש בזמנו" [= שילך לבריאות. שיהיה תלמיד חכם ושיחזור לליובאוויטש בזמנו].

וכך היה. הבן ישב ולמד שם שנתיים ואחר כך חזר ללמוד בישיבה חבי"דית. כשהגיע לגיל שידוכין, נסעתי אל הרבי ושאלתי בקשר לשידוך והרבי נתן לי הסכמה וברכה על עצם

לרב גרונר: "אינני יכול להביא את הילד. הוא נמצא במרכז שיקום, ואסור לי להוציא אותו מכאן, לא הביתה ולא לשום מקום אחר". אמר לי הרב גרונר: "שמע לעצתי. אם הרבי ביקש שתביא את הילד, תאמר להם שאתה רוצה לקחת אותו הביתה רק לסוף השבוע, ומיד אחר כך תחזיר אותו. ואז תוכל להביא אותו אל הרבי כפי שהוא, עם הברזלים". שאלתי את מנהלי המקום, והם הרשו לי לקחת אותו לסוף השבוע.

באותו יום שישי נסעתי עם הילד אל הרבי. בשבת התארחנו אצל ר' גבריאל רובשקין, ובמוצאי שבת הודיעו לי שאבוא עם בני אל הרבי בשעה 11 בלילה.

כשנכנסתי עם בני לחדר של הרבי, הרבי ישב ליד השולחן וביקש ממני שאעמיד את הילד לידו. אמרתי לרבי: "הוא לא יכול לעמוד", והראיתי לרבי את הברזלים שרגלי הילד נתונות בהם. ואז הרבי סובב את כסאו הצידה ואמר לי: "תביא אותו אלי, תעמיד אותו על ידי".

את הדבר השלישי שאמר לי

**הרבי – לא סיפרתי עד
עצם היום הזה לשום אדם
בעולם, אפילו לא לבני
שיחי'. יש בביתי פתק
שלאחר מאה ועשרים, בני
יפתח אותו, וכשיקרא בו,
הוא ידע מה היתה ההוראה**

העמדתי את הילד ליד הרבי. הילד עמד על הארץ והרבי אחז אותו בשתי ידיו. ואז, תוך כדי עם שהרבי החזיק אותו, פתאום הרבי הורה לי לצאת מהחדר. ליתר דיוק, הרבי ביקש זאת ממני תוך שהוא מתנצל בפניי בצורה מאוד עדינה ומנומסת: "תסלח לי, אם לא קשה לך ואם לא איכפת לך, אנא תצא מהחדר לכמה רגעים".

יצאתי מהחדר והרבי נשאר בפנים לבד עם בני. ליד הדלת עמד המזכיר הרב גרונר. הוא ניסה כמה פעמים לפתוח את הדלת ולראות מה המצב, אבל הרבי סימן לו שישגור את הדלת ויחכה בחוץ. כל אותה העת המתנתי בחוץ בסקרנות עצומה ובמתח גדול.

כל זה נמשך כרבע שעה. ואז הרבי אמר לי שאוכל להיכנס לחדרו. נכנסתי לחדר וראיתי שהרבי מחזיק את הילד. לקחתי את הילד אלי,

"הבטחתי לך שתוכל לתת כפל-כפליים"

האמת היא שחששתי מאוד. ידעתי היטב שאין לי מאיפה לשלם חמשת-אלפים דולר. בניתי אז בית אבות ולא היה לי כסף, כי הכל הלך על משכנתאות. אחרי שבת בראשית חזרתי הביתה למיאמי וסיפרתי לאשתי את השתלשלות הדברים. היא אמרה לי: "שמע בקולי, אמנם אנו שקועים בחובות, אבל לך לבנק ותיקח הלוואה של חמשת-אלפים דולר ותשלח מיד ל-770. אני פוחדת להתעסק עם הוראות של הרבי מליובאוויטש..."

עשיתי כצתה. חלפה שנה, ובינתיים אין שום דבר חדש. הגיע ערב ראש השנה. עוד מעט אני צריך לנסוע לרבי ואין לי אפילו כסף לקנות כרטיס טיסה, והרי הרבי אמר לי שאוכל לתת בשנה הבאה כפל-כפליים. אמרתי לאשתי: נו, תראי מה קרה. אבל היא אמרה לי: "אני מתפלאת עליך. ראית מה היה עם הבן שלנו. הרי הרבי ממש החיה מתיים. הנבואה שלו התקיימה באופן מפליא, ופה אתה חושב מה יהיה? – אם הרבי אומר, יהיה טוב". באחד מימי עשרת ימי תשובה הלכתי לסייר במקום שבנינו בית אבות – מול בית הרפואה גדול. לפתע מתקרב אלי מנהל בית הרפואה ואומר לי: "ראבבי אורמלנד, אולי אתה רוצה למכור לנו את המבנה שלכם?" אמרתי לו: "לא יודע, יש לי שותפים ואני צריך לשאול אותם" (היינו אז שותף בשליש מהשווי של בית האבות).

הדבר הראשון שעשיתי כעת – טילפנתי לרבי. זה היה יום לפני ערב יום כיפור. ביקשתי מהמזכיר שישאל את הרבי בשמי האם למכור את המבנה או לא. אחר כך הרב קליין התקשר אלי בחזרה ואמר לי: הרבי אמר שעדיף שיש לך ציפור אחת ביד מאשר שתי ציפורים בשדה... זאת אומרת, הרבי הורה למכור.

מיהרתי אל השותפים שלי ושאלתי אותם האם הם מסכימים למכור את המבנה. אחד השותפים, שהיה בעצמו הקבלן, גולדמן שמו, אמר לי: אני מסכים לעיסקה בתנאי שתבקש כך וכך מאות אלפי דולרים. אמרתי לו: חבל על הזמן, הם לא ישלמו סכום כזה. אבל הוא התעקש ואמר: אחרת – אני לא מסכים לעיסקה. ומר גולדמן הוסיף עוד תנאי, שהקרקע לא תהיה מכורה אלא מוחזרת ל-99 שנים. זאת אומרת, שישלמו 99 שנים שכירות. הלכתי לבית הרפואה ואמרתי למנהל את

עשיתי כדברי הרבי ושתיתי את הכוס עד תומה

הסכום ואת כל פרטי ההצעה של גולדמן. והנה, להפתעתי הרבה, הלה מוציא פנקס צ'קים ונותן לי מקדמה של 50 אלף דולר, מבלי לומר אף מילה.

לקחתי את הצ'ק, נסענו מיד לגולדמן ועשינו זכרון דברים. מהעיסקה הזו הרווחנו הרבה כסף. באתי הביתה וסיפרתי לאשתי מה שהיה. היא אמרה לי: "נו, הרי הרבי אמר לך שהשנה תוכל לתת כפל-כפליים... ידעתי שזה יהיה. הנה לך עשרים אלף דולר שאתה אומר שתצטרך כנראה לתת השנה לצדקה..."

כשהגעתי אל הרבי לשמחת תורה, כבר ידעתי שהרווחתי סכום של עשרים אלף דולר לפחות. הרי זה החלק שלי מתוך הצ'ק של המקדמה בלבד...

מישהו הציע לי: "תקנה עבור הרבי את הפסוק הראשון של 'אתה הראתי'". אבל היה לי מתחרה גדול – הרב בערל וייס מקליפורניה. התחרות של המחירים עלתה ועלתה, הוא אמר כך ואני אמרתי כך. כשרי בערל עלה ל-50 אלף דולר, אמרו לי: "תוותר לו, יש לו חזקה של שנים והוא בכל מחיר יעלה את הסכום". אמרתי שאני מסכים.

ואז ניגש אלי הרב יהודה חיטריק ואמר לי: "שמע לעצתי, תקנה את הפסוק השני על דעת הרבי". הסכמתי. כשמכרו את הפסוק השני, אמרתי: "אני נותן על דעת הרבי, כמה שהרבי יגיד".

הסדר במכירת פסוקי "אתה הראתי" היה שהרבי עמד כשפניו לקיר, ולאחר שהפסוק נמכר היה מסתכל על מי שקנה ואמר את הפסוק. לאחר שקניתי, הגבאי הכריז שאת הפסוק השני אני קניתי על דעת הרבי. כשאמרתי את הפסוק השני, הרבי הסתובב לעברי, חיך וסימן משהו. שמחת תורה עבר, ולפני שנוסעים הביתה

כנסיים ליחידות. כולם הסתקרנו לדעת כמה הרבי יגיד לי לתת. כשיצאתי מהיחידות, כולם התגודדו סביבי, אבל לא רציתי לספר להם. כולם היו בטוחים שהרבי אמר לי לתת עשרים אלף דולר, שהרי זה כפל-כפליים. אבל לא כך היה.

רק כשישבנו בהתוועדות אצל ר' יואל כהן, סיפרתי כמה הרבי אמר לי לתת – 126 דולר! למה? – לא יודע.

האמת היא שבעת היחידות שאלתי את הרבי: בשנה שעברה, כשלא היה לי כסף ורציתי לתת אלף דולר, אמר לי הרבי לתת חמשת-אלפים דולר. ודווקא עכשיו, אחרי שעברתי את כל העיסקה – והרבי בוודאי יודע על כך – למה לתת רק 126 דולר?...

אמר לי הרבי: למה אתה לא מזכיר עוד דבר שאמרתי לך? – כשאתה הסכמת לתת חמשת-אלפים דולר, אמרתי לך: אם כך, אני נותן לך הבטחה גמורה שבשנה הבאה תוכל לתת כפל-

את תפילת מוסף התפללת מתוך בכיות נוראות. נשארתי בבית-הכנסת כל היום, ומיד אחרי תפילת מעריב של מוצאי החג ועריכת הבדלה, מיהרתי לנסוע לבית-הרפואה באטלנטיק-סיטי

כפליים. שים לב: בשנה שעברה, כשנתת חמשת אלפים דולר, לא היה לך הסכום הזה. אתה לוויית ושלחת את הכסף לצדקה ל"מחנה ישראל". אבל עכשיו, כמה שלא תיתן, זה כבר לא נחשב לנתינת צדקה בהרתחה, כמו שצריך. כשלא היה לך כסף לתת, קיבלת ברכה והבטחה גמורה שתוכל לתת. אבל עכשיו – סכום של 126 דולר יספיק לך. ולגבי כל היתר – תיתן כמה שאתה רוצה לאיזו מטרת צדקה שאתה רוצה... ■

קזר איבנות פים

הבהרת פרטים בסיפור המופלא

אני מודה לכם על שפירסתם בגיליון האחרון של "כפר חב"ד" את הסיפור המופלא שאירע עם בני ש"י, ובייחוד על ההקפדה לכתוב את כל הפרטים בדיוק כפי שסיפרתי. עם זאת, ברצוני להבהיר בזאת כמה פרטים שברובם אני "אשם":

ראשית, משום מה, בטעות נתתי לכם תמונה שבה אני אומר "לחיים" לרבי בהתוועדות י' שבט תש"ל (על כוונת קטנה...) ולא את התמונה מהתוועדות י"ט כסלו תשכ"ה (ההתוועדות שבה הרבי הורה לי לומר 'לחיים' על כוס גדולה...). מסתבר כי התמונה היא נמצאת בביתי במיאמי-ביטש, וכשאשוב לשם אשלח לכם אי"ה התמונה. ועם הקוראים הסליחה.

בהזדמנות זו אבהיר פרטים אחדים בסיפור:

(א) כשסיפרתי את הסיפור, אמרתי שבני הוכנס "לחדר שבו נמצאים אלה שהולכים למנוחת עולמים ולחדר המתים". כוונתי היתה לחדר שממנו עוברים לחדר המתים.

(ב) סיפרתי שהרבי הורה להכניס את הילד לפריזר כדי שראשו יהיה בהקפאה. מכך הובן כאלו ההוראה היתה להכניס את כל גופו לפריזר, בשעה שההוראה היתה להכניס רק את ראשו לפריזר.

(ג) בהתוועדות י"ט כסלו הרבי לא אמר: "אתם יכולים כעת לפעול הכל עבור בנכם", אלא רק: "אתם יכולים כעת לפעול הכל".

(ד) בשמחת-תורה הרבי בעצמו אמר את הפסוק השני. אני רק קניתי עבורו את הפסוק (על-פי הצעת ר' בן-ציון שם טוב ז"ל), ולאחר שהגבאי ר' זלמן דוכמן ז"ל הכריז על כך, הרבי הסתובב לעברי וחייך, כמסופר בכתבה. ולסיום, אציין שבני ר' יענקל ש"י עסק שנים רבות בהוראה ובניהול מוסד חינוך במיאמי, וכיום הוא מתגורר בצפת ועוסק בקירוב בני נוער לדרך היהדות, ומתמסר כל-כולו לענייניו הק' של הרבי.

גימפל אורמלנד

נתניה (מיאמי-ביטש)

לאיזה מדרש הכוונה?

בתורה-אור פ' ויצא (ע' כג טור א בסופו): "וגם לא שהוא בס' התקשרות כמ"ש הפעם

ילוה כו' נמשך ונולד ג"כ מן המחשבה שאינו מרגיש כלל בעסקים החולפים לפניו מחמת גודל התקשרות שיש לו בהמחשבה, וכמ"ש במדרש בעובדא דר' חייא רבה".

והנה, המהדירים לא ציינו לאיזה מדרש הכוונה, ושאלתי כמה וכמה ואין מענה בפיהם. כל היודע הכוונה בזה, נא להאיר את עינינו ות"ח למפרע.

א.א. הכהן

צפת עיה"ק

דיוק בעובדות

ראשית, רציתי להודות לכם על עיתונכם החשוב שמדי שבוע הנו מלא וגדוש בכתבות ומאמרים מלאים תוכן והתעוררות. במיוחד הנני נהנה מהמדור "שאמיל" מפרי עטו של בנימין ליפקין, ובאתי להעיר על הכתוב במדור הנ"ל בגיליון 880. בתוך דבריו מתאר את ההתייחסות המיוחדת לה זכו בני משפחת שארף אצל כ"ק אדמו"ר לאחר פטירת אביהם ע"ה ומספר שביום הולדתו השלישי של הבן הצעיר, יום ה"אפשעניש" שלו, עברה האם תחי' עם הבן אצל הרבי בחלוקת דולארים, והרבי שלף מכיסו זוג מספריים וגזר לילד קצת שערות.

הנה, זכרני אשר בשעתו (בין התמימים ב" 770) היו כו"כ גירסאות בסיפור זה, האם הרבי אכן הכין את המספריים או שאמר למזכיר להיכנס לחדרו הק' ולהביאם או שהגברת שארף הביאה איתה מספריים ונתנה לרבי.

ובכל אופן, בוודאו מאותו מעמד רואים בבירור שהרבי לוקח את המספריים מידי האם ולא שמוציא אותם מכיסו. ושוב יישר-כוח על העיתון המלא וגדוש.

חיים אבן-ישראל

בני-ברק

התרגשות גדולה ב'בית-ישראל'

כקורא נאמן של השבועון במשך שנים, אני נהנה לקרוא כתבות רחבות על חסידים ואנשי מעשה ועל הרבה פעולות ומבצעים בליווי תמונות, אבל מעבר לכל זה כדאי לפרסם לפעמים גם סיפורים קטנים על אנשים פשוטים ומקומות קטנים, והריני בזה לספר סיפור אחד קצר.

אחי יצחק שי' עמד להינשא בשטומ"צ והחתונה היתה צריכה להיות ברחובות. כולנו, כולל אחי החתן, תושבי חו"ל, כך שהתוכנית היתה להגיע ממש לפני שבת האויפרופעניש. אחי החתן, מפני סיבות פרטיות, רצה להגיע אחרי השבת, סמוך לחתונה, וכמי שלע"ע רק שומר מסורת לא הכיר כל-כך בחשיבות העלייה לתורה בשבת שלפני החתונה. לבסוף שכנענו אותו בחשיבות העניין, ונשאר רק למצוא בית-כנסת נוח ומתאים.

דודי ר' פנחס שגר בשכונת מאה שערים הציע שהעלייה לתורה תהיה בביהמ"ד חב"ד בבית ישראל, לא רחוק ממקום מגורי. אני אישית קצת דאגתי איך אחי החתן ירגיש בין ה'דוסיים', אבל קיבלנו את ההצעה.

בשבת בבוקר הלכנו כשעה מהאכסניה שלנו עד בית ישראל. בדרך אחי התבטא כמה פעמים "חבר'ה בואו נשכח מהעניין", ודאגתי גברה. והנה, ברגע שנכנסנו לביהמ"ד הרגשנו ממש בבית, וזה למרות שאיש מבין המתפללים לא הכיר את החתן. והכל בזכות קבלת-הפנים הלבבית של הגבאי הרה"ח הרב יוסף אלפרוביץ וכמובן של כל שאר המתפללים היקרים. כולנו קיבלנו עליות, וכמובן החתן, שמאוד התרגש מהמעמד ואפילו סוכריות נזרקו מעזרת נשים.

אחרי קריאת-התורה, הרה"ח הגאון ר' שמואל-אלעזר הלפרין שליט"א, שהוא גם יו"ר איגוד צאצאי רבנו הזקן, אמר דרשה חמה ולבבית לכבוד השמחה, ואחרי התפילה הכינו הגבאים קידושא רבא נהדר. כל המתפללים השתתפו בקידוש וזה נהפך להתוועדות חסידית שנמשך עד מאוחר אחה"צ, כשכולנו אומרים לחיים ומרגישים כמו משפחה אחת ומלוכדת של אחים וקרובים שלא ראו זה את זה במשך תקופה ארוכה.

בסוף ההתוועדות, כמובן אחרי הרבה 'לחיים', לחתן עמדו ממש דמעות בעיניים; הוא כל-כך התרגש מהמעמד. אני בטוח שזו רק התחלה בשבילו אבל זה יהיה תקוע בלבו לעולם, וכל זה קרה במקום הנידה ביהמ"ד חב"ד בבית ישראל בירושלים בהנהגת רב המקום הרה"ח ר' שמואל הלפרין שליט"א, וללא הוספות, הורגשה האימרה "חסידים הם משפחה אחת"

חיים שפיגלמן

מונטריאל, קנדה